

3.

ÖRÖK SZÖVETSÉG

Október 9., szombat délután

Mivel bálványimádás és erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elég ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták teljes egészében megérteni, hogy szükségük van Megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette népét a Sínai-hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmesség feltételének teljesítésétől függően az áldások ígéréssel: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; (...) és lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.” (2Móz 19:5–6) (...) Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémülten remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el, máris megszegték Istennel kötött szövetségüket, és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették a menny tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat, és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg a Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötözte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait. – *Pátriárkák és próféták*, 371–372. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi nem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, és ez szavatolja, hogy biztosan beváltja a népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Minden nehézséget el tud háritani, hogy megmene-

küljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen, és szövetségét nem változtatja meg.

Lehet, hogy műve ellenségeinek tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, és meg is teszi a maga módján és a maga idejében, majd, ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd, ha közelebb húzódunk hozzá, és Őt tesszük meg tanácsadónknak. – *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 10. o.

Az Úr nem töri meg szövetségét, és nem változtatja meg kijelentéseit. Szava örökké megáll. Olyan változhatatlan, mint a trónja. Az ítéletnél az Isten ujjával írt, tisztán érthető szövetség lesz a mérce. A világnak a végtelen Igazság ítélőszéke elé kell állnia.

Ma is, mint Illés korában, tisztán meglátszik a határvonal az Isten parancsolatát megtartó nép és a hamis istenek imádói között. „Meddig sántikáltok kétfelé? – kiáltotta Illés. – Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt; ha pedig a Baál, akkor őt kövessétek.” (1Kir 18:21) A ma emberéhez pedig ezt az üzenetet küldi a menny: „Elesett, elesett a nagy Babilon... Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket; mert bűnei felhalmozódtak az égig, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:2, 4–5) – *Próféták és királyok*, 187. o.

Október 10., vasárnap

Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül, és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak. Bár az is benne volt az ígéretben, hogy utódai száma annyi lesz, mint a tenger homokja, de nem önző célból kellett Kánaán földjén nagy nemzetet alapítania. „...nagyá teszem nevedet, és áldás leszel – nyilatkoztatta ki Jahve. – Megáldom a téged áldókat, és megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:2–3)

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. „...általa nyer áldást a föld minden népe” (1Móz 18:18) – biztatta Ábrahámot az ígéret gyermekével kapcsolatosan. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: „És a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...” (1Móz 22:18) – *Próféták és királyok*, 367–368. o.

Az Ábrahámnak tett és fiának megerősített ígéretetek álltak Izsák és Rebeka vágyainak és reményeinek középpontjában. Ézsau és Jákob jól ismerte ezeket az ígéreteket. Arra tanították őket, hogy az elsőszülöttségi jogot nagyon fontos dolognak tartásák, mert az nemcsak világi javak öröklését foglalta magában, hanem kiemelkedő lelki értékeket is. Az elsőszülöttségi jog birtokosa volt a család papja, és tőle származott a világ eljövendő Megváltója. Másrészről az elsőszülöttségi jog birtokosának kötelezettségei is voltak. Aki örökli majd áldásait, annak Isten szolgálataira kell szentelnie életét. Ábrahámhoz hasonlóan teljesítenie kell az Úr kívánalmait. Házasságában, családi kapcsolataiban, a közéletben is amennyi akaratát kell követnie. – *Pátriárkák és próféták*, 177. o.

Az új szövetségben ugyanaz az örök élet megszerzésének a feltétele: a teljes engedelmesség, mint a régi szövetségben. A régi szövetségben a gőg és a túlzott önbizalom számos bűnére nem létezett törvény által előírt áldozat, az új és jobb szövetségben azonban, akik áthágnak a törvényt, de elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, azokért Ő betöltötte a törvény előírásait. Kegyelemben és megbocsátásban részesülnek mindazok, akik Jézushoz mennek, és az Ő érdemeiben bízva reménykednek abban, hogy eltörli a bűneiket. A bűnös ember nem szerezhet engesztelést egyetlen bűnére sem. Hatalom csak az Üdvözítő ingyen kegyelmében van, ám ezt az ígéretet csak azok értékelik, akik beismerik bűneiket, lemondanak vétkeikről, és tehetetlen lelküket teljes mértékben átadják Krisztusnak, a bűnöket megbocsátó Megváltónak, hogy Ő a tökéletes, „szent, igaz és jó” (Róm 7:12) törvényt helyezze a szívükbe. – *That I May Know Him*, 299. o.

Október 11., hétfő

Az Úr győztesen vezette ki a népét Egyiptomból. A pusztába vezette, hogy ott próbára tegye őket. Ismét kinyilvánította előttük csodálatos hatalmát az ellenségektől való szabadításában. Ígéretet tett nekik, hogy különös kincsként fogja hordozni őket, ha engedelmeskednek szavának, és megtartják parancsolatait. Nem tiltotta meg nekik az állatok fogyasztását, de nagy mértékben távol tartotta őket azoktól. A legeszségesebb ételt rendelte ki számukra, a mennyből hullott kenyeret és a sziklából adott tiszta vizet. Szövetséget kötött velük, hogy ha min-

denben engedelmeskednek neki, megóvjá őket a betegségtől. – *Szemelvények*, II. köt., 412. o.

A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részeseül áldásban Istentől. Nem elég elhinni valamit Krisztusról – Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, melyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a mienkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyezés: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit: élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győztes hatalommá válik. – *Jézus élete*, 347. o.

Isten egyházának – a szőlőskert őrének – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket az Úr a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításaiban a menny érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígéret teljessé válik. És ma Ő ugyanazt üzeni egyházának – az Úr szőlője hűséges munkásainak –, mint amit hajdan küldött prófétája által (...)

Izrael! Bízál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: „A jövőben gyökeret ver Jákob, virágozni, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot.” (Ésa 27:6) – *Próféták és királyok*, 22. o.

Október 12., kedd

Miután Mózes leereszkedett a hegyről, „elbeszélte a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felelt mondván: Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekszük” (2Móz 24:3). Ezt a fogadalmat az Úr minden szavával

együtt, amely engedelmességre kötelezte őket, Mózes megírta könyvben. Azután következett a szövetség jóváhagyása. (...)

Miután az oltárt meghintették az áldozati állatok vérével, Mózes „vette a szövetség könyvét, és elolvasta a nép hallatára” (2Móz 24:7). Így Mózes ünnepélyesen megismételte a szövetség feltételeit. Mindenkinek szabadságában állt választani, hogy vajon elfogadja-e, vagy nem, a szövetség feltételeit; alkalmazkodik-e azokhoz, vagy pedig nem; hajlandó-e teljesíteni azokat, vagy pedig nem. Először megígérték, engedelmeskednek az Úr szavának, és miután meghallgatták a kihirdetett törvényt, és annak alapelveit Mózes részletezte előttük, így megtudhatták mindazt, amit ez a törvény magában foglal, akkor a nép ismét egyöntetűen azt felelte: „Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.” (2Móz 24:7) „Mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt.” (Zsid 9:19–20) – *Pátriárkák és próféták*, 311–312. o.

Isten azzal bizonyította a törvény fontosságát, hogy Ő maga harsogta el Izrael gyermekeinek. Félelmetes nagyszerűségében mutatta meg nekik uralkodói fenségét és méltóságát, hogy a nép eszébe vesse törvényének szentségét és fontosságát. A hatalommal és dicsőséggel, mely kíséretében a törvényt közölte, törvénye fontosságát kívánta hangsúlyozni. Krisztus, a Sínairól szólva, ezt a hitet adta egyszer s mindenkorra a szenteknek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 198. o.

Az izraelitákat Isten rabszolgánépből emelte ki és helyezte minden nép fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincse, választott népe legyen. Az Atya elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízhasa szent letétét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott, kijelentett ismeretet. Így kellett a menny világosságának felragyognia ebben a sötétségbe burkolt világban, és Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a népek és nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádásától, és rávezesse őket az egy igaz és élő Isten szolgálatára. Ha az izraeliták hűségeseik maradnak megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagyhatalommá válnak ebben a világban. Az Úr

lenne a védelmük, Ő emelné fel őket minden más nép és nemzet fölé. Isten világossága és igazsága láthatóvá válna általuk, és a menny bölcs és szent uralma alatt példaképe lennének annak, hogy fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek. – *Pátriárkák és próféták*, 314. o.

Október 13., szerda

A legkicsapongóbb és legutálatosabb szokásokat tették a pogány istentiszteletek részévé. Mivel isteneiket is tisztátalanoknak ábrázolták, ezért imádóik is szabadjára engedték legaljasabb szenvedélyeiket. Ilyenkor természetellenes bűnök érvényesültek. A vallásos ünnepségeket általános és nyílt erkölcstelenségek jellemezték. (...)

A nagy küzdelem kezdete óta mindig az volt Sátán szándéka, hogy elferdítve, hamisan mutassa be Isten jellemét, és lázadást szítson a menny törvénye ellen. Úgy látszott, hogy művét siker koronázza. A tömeg meghallgatja az ördög csalfa beszédeit, és szembeszáll az Úrral. A gonosz munkálkodása közben Isten szándékai határozottan haladnak előre megvalósulásuk útján. A menny minden értelmes teremtménye előtt kinyilvánítja igazságát és jóindulatát. Sátán csalásának útján az egész emberi nemzetség áthágta Isten törvényét, Isten azonban Fia feláldozásával mindenki előtt megnyitotta a visszatérés útját. Krisztus kegyelme által az egész emberi nemzetségnek lehetősége van engedelmessé válni az Atya törvényének. Minden korszakban, a hitehagyás és a lázadás közepette is Isten kiválaszt magának egy népet, amely hűséges hozzá, egy népet „kinek szívében van törvényem” (Ésa 51:7). – *Pátriárkák és próféták*, 337–338. o.

Az Úr valamennyi parancsának az a célja, hogy feltárja kötelezettségeinket nemcsak Isten, hanem embertársaink iránt is. A világ történelmének ebben a késői időszakában ne engedjük meg, hogy szívünk önzése miatt megkérdőjelezzük vagy elvitassuk Isten jogát az ilyen követelmények támasztására. Máskülönben kegyelmének gazdag áldásaitól fosztjuk meg magunkat. Szívünk, lelkünk és értelmünk legyen egy az Úr akaratával. Ha ezt megtesszük, akkor az általa megalapított szövetség, amelyet Ő maga tett kötelező érvényűvé, gyönyörű lesz a számunkra... Elég nekünk az a tudat, hogy Isten azt mondta: a rendelkezési és törvényei iránti engedelmesség népének életét és jólétét eredményezi.

Isten szövetségi áldásai kölcsönösek. Az Úr elfogadja azokat, akik készséggel munkálkodnak nevének dicsőségére, akik bálványimádó és hitehagyó világunkban felmagasztalják Őt. Ezt mondja a Biblia a parancsolattartó népről: „Feljebbvalóvá tegyen téged minden nemzetnél, amelyet teremtett, dicséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, amint megmondta azt.” (5Móz 26:19) – *Isten csodálatos kegyelme*, 150. o.

Naponta élettörténetünket írjuk. A tegnapot nem tehetjük jóvá, és nem igazíthatjuk ki. Csak a ma a mienk. Ezért ne szomorítsuk meg a Szentlelket, mert holnap nem tudjuk visszavonni, amit tettünk. Addigra a ma tegnap lesz. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 149. o.

Október 14., csütörtök

A pusztai vándorlást Isten nem csak ítéletként rendelte el a lázadókra és a zúgolódókra. A pusztai vándorlás a következő nemzedékek nevelését és fegyelmezését is szolgálta, előkészületként az ígéret földjére való bemenetelükre. Mózes a következőket jelentette ki nekik: „Gondold meg azért a te szívedben, hogy amiképpen megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened.” „És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az Ő parancsolatait, vagy nem? És megsanyargatott téged, és megéheztetett, azután pedig enned adta a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.” (5Móz 8:5, 2–3)

„Pusztá földön találta őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét.” (5Móz 32:10) „Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.” (Ésa 63:9) – *Pátriárkák és próféták*, 407. o.

A jól rendezett otthon, a fegyelmezett család nagyobb befolyást gyakorol a keresztyénség mellett, mint az összes prédikáció együttvéve.

Bármilyen kicsi legyen egy lámpa, ha állandóan ég, eszközül szolgálhat sok más lámpa meggyújtásához. Az emberekre gyakorolt hatásunk kicsinynek tűnhet, képességeink kevésnek, eredményeink korlátozottnak látszhatnak, mégis csodálatos lehetőségek nyílhatnak meg előttünk az otthonunkban, ha hűségeesen felhasználjuk az Istentől kapott alkalmainkat. Ha megnyitjuk szívünket és otthonunkat az élet isteni alapelvei előtt, akkor az életadó erő áramának csatornáivá válunk. Otthonunkból gyógyító folyamok áradnak mindenfelé, életre keltve a pusztaságot, szépséget, és jó gyümölcsöket továbbítva. – *Az én életem ma*, 124. o.

Akik őszintén szeretik az Urat, azok komolyan törekedni fognak akaratainak megismerésére és teljesítésére. János apostol, akinek levelei olyan kimerítően beszélnek a szeretetről, így szól: „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy megőrizzük az Ő parancsolatait.” Az a gyerek, aki szereti a szüleit, az irántuk való engedelmesség által fogja szeretetét bebizonyítani; ám az önző, hálátlan gyerek édeskeveset törődik szülei akaratával, értük csak a lehető legkevesebbet teszi; de mégis egyenlő jogokat akar élvezni az engedelmes és hűséges testvérrel. Ugyanilyen különbséget tehetünk azok között is, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat. Sokan azok közül, akik érzik, hogy szeretetének és gondviselésének tárgyai, és akik vágnak Isten áldásában részesülni, nem találnak örömet az Úr akarata iránti engedelmségben, Isten követelményeit kellemetlen kényszernek és parancsolatait nehéz ígának tekintik. Ám, aki teljes szívéből vágyik az igazi szentségre és jámborságra, annak kimondhatatlan örömet ad minden egyes isteni parancs teljesítése, és azon bánkódik, ha ennek nem tud kellőképpen megfelelni. (...)

Nemcsak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a Megváltóval a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen, és hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szerezzen. Akkor élete termékeny lesz jó cselekedetekben. Krisztus mondta: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjenek.” – *Megszentelt élet*, 81, 83. o.

Október 15., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „A törvénykönyv” című fejezet.